

LAURA
ANDERSEN
JUODOJI
NUOTAKA

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
Rasa Stašytė

Sofoklis

Vilnius, 2018

*Mamai ir tēčiui –
tikrausiem tēvams pasaulyje*

PIRMAS SKYRIUS

SAVAITRAŠTIS „NACIJA“, DUBLINAS

1880 m. gegužės mėn.

PRANEŠIMAS APIE SANTUOKĄ: balandžio 20 d., ketvirtadienį, Šv. Patriko katedroje, Dubline, susituokė ponas Evanas Čeisas iš Londono ir panelė Dženė Galager iš Viklou grafystės, vienintelis Maiklo Galagerio, tryliktojo vikonto, ir a. a. ponios Ajofos Galager vaikas. Ponas Čeisas nuo šiol vadinsis žmonos pavarde, nes ji yra vienintelė Galagerių turto paveldėtoja.

SAVAITRAŠTIS „NACIJA“, DUBLINAS

1881 m. gegužės mėn.

PRANEŠIMAS APIE GIMIMĄ: balandžio 11 d., trečiadienį, Diprajaus pilyje, Viklou grafystėje, gimė Džeimsas Maiklas Galageris. Jis yra pirmas ponios Dženės Galager ir pono Evano Čeiso-Galagerio vaikas.

SAVAITRAŠTIS „NACIJA“, DUBLINAS

1882 m. sausio mėn.

PRANEŠIMAS APIE MIRTĮ: gruodžio 8 d., sekmadienį, būdama dvidešimt dvejų netikėtai mirė ponija Dženė Galager. Gedi jos vyras našlys ir mažametis sūnus. Dėl keistų ponios Galager mirties aplinkybių šis įvykis bus tiriamas Ratdramo policijos.

„ILIUSTRUOTOSIOS LONDONO ŽINIOS“

1882 m. kovo 4 d.

Iš patikimo šaltinio pavyko sužinoti, kad ponas Evanas Čeisas-Galageris, plačiai žinomas anglų tautosakininkas ir rašytojas, praleidęs pustrečių metų Airijoje, sugrįžo į Angliją. Plaukdamas per Airijos jūrą, vargu ar jis būtų galėjęs pagalvoti, kiek džiaugsmo ir nevilties jam teks patirti Airijoje per tokį trumpą laiką. Meilė, santuoka, tėvystė... ir netrukus užklupęs sielvar-tas, pažįstamas tik tiems, kurių mylimieji išėjo iš šio pasaulio itin neįprastomis aplinkybėmis.

Poniai Dženei Galager, kaip teigia nedidelė grupelė ją pažinojusių, buvo būdingas nepaprastas sąmojingumas, puikiai tikęs prie jos tamsaus airiško gymio ir grožio, taip pat ir to ypatingo visiems Galageriams būdingo žavesio. Vis dėlto už tokį likimo dosnumą dažnai tenka brangiai sumokėti – yra žinoma, kad gimęs sūnui, poniai Galager pasimaišė protas. Galime tik įsivaizduoti, kaip sunku buvo tai išverti jos vyrui, kuriam po išties aktyvaus gyvenimo Londone teko tarsi izoliuotam gyventi Airijos kalnuose. Tikriausiai nieko nebestebina tai, kad ponas Evanas Čeisas-Galageris po santuokos daugiau neišleido nė vienos knygos.

Policijai ištyrus ponios Galager mirtį buvo priimtas sprendimas, jog įvyko nelaimingas atsitikimas. Tikimės, jog po šio sprendimo ir krikščioniškų žmonos laidotuvių ponas Čeisas pagaliau atgaus ramybę. Su nekantrumu laukiame, kada ir vėl galėsime skaityti išmintimi spinduliuojančią, be galo įtraukiančią jo prozą bei džiaugtis talentu, dėl kurio poną Čeisą galėtume lyginti net su ponu Dikensu ar ponu Trolopu.

Pono Čeiso sūnus pasiliko Airijoje, ten jį Diprajaus pilyje augins senelis.

Diprajaus pilis dunksojo dvidešimt mylių į pietus nuo Dublino, Viklou kalnuose išskobtame slėnyje. Prieš 1300 m. šv. Kevinas atėjo į šiuos kalnus ieškoti ramybės. Prieš 800 m. Tomasas Ó Galchobairas vedė normanų lordo dukterį ir, pasikeitęs pavardę, jei ne nuostatas, tapo Tomasu Galageriu. Neilgai trukus už dviejų mylių nuo kadaise vienuolių įkurto Glendalocho Tomasas pastatė akmeninį bokštą. Nuo tada maždaug kas šimtą metų naujas Galagerių giminės įpėdinis palikdavo žymę pilies architektūroje arba jos teritorijoje, kol Diprajaus pilis virto išskirtinio angliško-airiško stiliaus, kuris buvo būdingas ir šioje pilyje gyvenančiai giminei, architektūros pavyzdžiu. Senovės skandinavų kalba Diprajaus pavadinime buvo galima įžvelgti žodžio „ūkis“ reikšmę, tačiau Viklou kalnų gyventojai šnabždėjosi, kad šis pavadinimas greičiau slepia reikšmę „kerštas“.

Nuo pasakojamos istorijos ir pasakotojo nuotaikos priklausydavo tai, ar už ką nors keršyti tekdavo Galageriams, ar jie patys tapdavo keršto aukomis.

Juoku, ašaromis, džiaugsmu, sielvartu, meile, neapykanta, gimimais ir mirtimis, kaip ir visų čia kada nors gyvenusių Galagerių širdies dūžiais, aidėjo šios pilies akmenys, rąstai ir sienų tinkas, o kiekvienas jautresnis čia atsidūręs žmogus greitai pajusdavo prabėgusių šimtmečių aidą. Net ir čia atvežtiems gyvuliams bei gyvūnams tekdavo priprasti prie praeities aidų, kitaip reikėdavo iškelti. Visus ir viską čia valdė pilis, atsakingai sauganti savo gyventojų paslaptis.

Paslapčių turėjo normanų bokštas, kurio sraiginius laiptus per šimtmečius mynė tūkstančiai kojų. Paslapčių turėjo Tiu-dorų menė, prigludusi spinetą, liutnią ir arfą. Paslaptis saugojo Regentystės studija, kurios aura buvo prisigėrusi patriarchalinių privilegijų.

O kur dar biblioteka aukštomis sienomis, vitražiniais langais ir tarsi vėduoklės išsiskleidusiais skliautais, išdidžiai kybančiais virš tūkstančių jaukiai lentynose įsitačiusių knygų, bei jos paslaptys. Knygų čia buvo visur – stiklinėse vitrinose, atvirose lentynose, dailiose renesanso laikų dėžėse kartu tarp daugybės rankraščių, žurnalų, žemėlapių.

Ši biblioteka galėjo atskleisti gausybę paslapčių... bet, aišku, tik žinantiesiems, kur jų ieškoti.

ANTRAS SKYRIUS

2015 m.

Kara Rajan tiesi kaip styga prisėdo ant jai pasiūlytos XIX a. stiliaus kėdės reprodukcijos. Ji džiaugėsi, kad eidama į susitikimą apsivilko savo solidžiausią pilkai žalio tvido suknelę. Priešais ją sėdinčiai moteriai buvo mažiausiai aštuoniasdešimt, o apsirengusi ji buvo taip, lyg ketintų eiti į laidotuves Dauntono abatijoje. *Nejau žmonės tebedėvi drabužius iš bombazino?* Karos galvoje tvyrojo visiškas chaosas – tai buvo įprasta jai nervinantis. *O kas gi yra bombazinas? Ar apskritai aš dar noriu šito darbo, jei šitai moteriai patinka bombazinas?*

Regis, ta moteris, kuri nepanoro prisistatyti Karai įėjus į šiuos brangius viešbučio apartamentus, gebėjo skaityti mintis, nes paklausė:

– Kodėl norite darbo, apie kurį iš esmės nieko nežinote?

Todėl, kad tie darbai, kuriuos bent kiek išmanau, yra tokie nuobodūs, jog nekyla nė menkiausias noras prašytis į juos priimamai... Kara maloniai nusišypsojo, nors buvo aišku, kad šią moterį paveikti meiliekavimu būtų sunku.

* Bombazinas – lengvas pusvilnonis audinys, austas iš prastesnės šukuotinės vilnos, su lininiais, medvilniniais, rečiau šilko elementais (čia ir toliau – *vert. past.*).

– Svarbiausia, kad tai su knygomis susijęs darbas. Daugiau man nebūtina nieko žinoti.

– Suprantate, kad tai laikinas darbas? Truks ilgiausiai tris savaites.

– Suprantu.

– Be to... jums reikės atsiriboti nuo visko. Teks gyventi su mumis ten, kur nėra mobiliojo ryšio ir interneto.

Karą nuolat lydėdavo literatūrinės aliuizijos, tad ji nesusilaikė ir šįkart:

– Kaip ištrauka iš kurio nors Viktorijos Holt arba Dafnės diu Morjė romano.

Senoji moteris toliau abejingai į ją žiūrėjo, todėl Kara suvapėjo:

– Gotikinės literatūros rašytojos... Žinote, paslaptingi dvarai, naivios guvernantės, rūpesčių prislėgti dvarų šeiminkai... na, bet dabar nesvarbu.

– O aš jums tikriausiai panaši į poniją Danvers?

Karos antakiai šoktelėjo aukštyn išgirdus nemalonios ekonomės iš Morjė romano „Rebeka“ pavardę. Šįkart nusišypsojo senoji moteris.

– Esu triskart už jus vyresnė, brangute. Nieko keisto, kad esu perskaičiusi ne mažiau knygų už jus.

Patyrinėjusi Karos gyvenimo aprašymą senoji ponija nusiėmė akinius ir paliko juos kabėti ant grandinėlės. Dabar, kai moters akių nedengė akinių lęšiai, jos žvilgsnis atrodė dar skvarbesnis.

– Iš jūsų pavardės atrodo, kad turėtumėte būti airiškos kilmės, tačiau akivaizdu, jog taip nėra.

Karai palengvėjo išgirdus tokį buitišką klausimą.

– Mane įvaikino.

– Iš Kinijos?

– Bostono.

Kurį laiką jos sėdėjo tyloje, galiausiai senoji ponia prakalbo apie tai, dėl ko ir vyko šis susitikimas:

– Taigi, esate gimus Amerikoje, užaugusi Bostone, baigėte anglų literatūros studijas Bostono koledže, o mokslo darbą rašėte Dublino universitete.

– Taip.

– O baigusi Dublino universitetą taip ir likote Dubline – dirbate laisvai samdoma redaktore ir sekretore.

– Taip, – įdomu, susimąstė Kara, kada pagaliau šis pokalbis pakryps prie esmės? Kada jai pagaliau pavyks sužinoti bent ką nors apie tą paslaptinę darbą?

Atrodė, kad bevardė moteris ir toliau sėkmingai skaitė Karos mintis, nes ėmė klausinėti apie jos gebėjimus, pradedant nuo to, ką Kara žino apie airiškas balades, baigiant jos patirtimi atliekant tyrimus bibliotekose. Kai po dvidešimties minučių Karai pagaliau buvo leista eiti, ji jautėsi gerokai sutrikusi – buvo visiškai neaišku, ar tiko jos atsakymai į užduotus klausimus, be to, taip iki galo ir nesuprato, ką konkrečiai jai reikėtų dirbti.

Na, ji bent jau sužinojo moters vardą ir pavardę – Nesa Galager, prisistatė moteris Karai išeinant. Nors jai ši pavardė pasirodė girdėta, nusprendė susilaikyti nuo skubotų išvadų. Ne laikas beprasmėms viltims. Tačiau užteko penkias minutes panaršyti internete, kad ji būtų apdovanota už kantrybę: ponia Nesa Galager tikrai buvo gimusi ir užaugusi Viklou grafystėje, Diprajaus pilyje.

Kara apie Diprajų žinojo nedaug: normanų pastatyta pilis, kurioje daugiau nei aštuonis šimtus metų gyveno Galagerių šeima ir kurioje yra viena vertingiausių privačių bibliotekų visoje Airijoje.

Tai pilis, į kurią Evanas Čeisas, karalienės Viktorijos laikų rašytojas, atvyko 1879-aisiais rinkti informacijos naujai knygai... o išvyko po trejų metų kaip nelaimių prislėgtas našlys, kuris daugiau niekada neišleido nė vienos knygos.

Čeisas ir buvo ta priežastis, dėl kurios Kara buvo girdėjusi apie Diprajų. Universitete ji studijavo Viktorijos laikų romanistus, taigi jos namų lentynos buvo pilnos Dikenso, Trolopo, Gaskelo, Brončių, Takerėjaus, Elioto ir Hardžio knygų. Tačiau didžiausią simpatiją ji jautė Evano Čeiso, kurio knygas dar jai nesulaukus nė dešimties pasiūlė skaityti senelė, kūrybai. Rodėsi – ironiška? netikėta? nepaprasta? – kad ši galimybė jai pasitaikė iškart po Eilenės Rajan mirties. Kaip tik tada, kai Kara nusprendė, jog laikas bristi iš depresijos liūno, į kurį įklimpo po senelės mirties. Pranašingais ženklais Kara netikėjo. Nors, kas žino... Faktas, kad per tris paskutinius mėnesius Kara suprato nepažįstanti savęs taip gerai, kaip manė iki šiol. Ir tas pažinimo procesas nebuvo labai malonus.

Tačiau dabar svarbiausia – *Evanas Čeisas*.

Pusiau velsietis, pusiau anglas, vienas pirmųjų rašytojų fantastų, kurio klaustrofobijos, įtampos ir antgamtinių jėgų kupinos gotikinės istorijos pasirodė dvidešimt metų iki išgarsėjant Bramui Stokeriui. Sulaukęs trisdešimties Čeisas jau buvo parašęs penkis populiarius romanus, tad nieko keisto, jog visi tikėjosi, kad jis netrukus užims garbingą vietą populiariausių anglų rašytojų panteone.

Tačiau tada jis išvyko į Airiją tyrinėti legendos apie kerštingą šmėklą, Juodąją nuotaką, ir netikėtai atrado meilę. Per trumpą laiką Čeisas vedė Galagerio dukrą, susilaukė sūnaus ir neteko savo žmonos. Sklido kalbos, kad ji nusižudė. Po šito Čeisas išvyko iš Airijos. Jo sūnus vieną dieną paveldėjo visas Galagerių žemes ir titulus, o pats Čeisas po šešerių metų mirė neišleidęs daugiau nė vienos knygos. Tos knygos, kurios Čeisas vyko rašyti į Airiją, leidėjas buvo gavęs tik vieną puslapį su bendru romano planu. Jei Čeisas ir buvo palikęs kokių šios knygos tekstų Diprajaus pilyje, Galagerių šeima apie tai niekada neužsiminė.

Jei Nesa Galager samdo žmogų, turėsiantį dirbti su knygomis, šis darbas greičiausiai bus susijęs su Diprajaus pilies biblioteka. Ekspertų teigimu, šioje bibliotekoje saugoma nuo penkių iki šešių tūkstančių knygų, sukauptų per šimtmečius, kai čia gyveno Galageriai. Iki tos akimirkos Kara tiesiog norėjo to darbo, tačiau dabar jai atrodė, jog galėtų žiemą basa per Viklou kalnus nueiti iki tos bibliotekos, kad tik gautų šią galimybę. Ji vis bandė prisiminti ir analizuoti kiekvieną per tą keistą darbo pokalbį išgirstą klausimą bei savo atsakymus, tačiau vis tiek buvo sunku suprasti, kokią įspūdį ji paliko Nesai Galager.

Apie tai Kara vakare telefonu pasiskundė savo jauniausiam iš trijų vyresniųjų brolių.

– Nesuprantu, kaip įmanoma kalbėti ir nieko nepasakyti. Jaučiuosi kaip po kokios slaptos policijos operacijos – net neįsivaizduoju, kas tas darbdavys, kiek jų ir, apskritai, kas tai per darbas! Atrodė, lyg turėčiau reikalų su vyriausybe, o ne senute, kuri žvilgsniu manęs vos nepribaigė.

Francis visad būdavo nepataisomas optimistas.

– Ar galėtų kas atsispirti tau, Kara?

– Nesa Galager, – liūdnai burbtelėjo Kara. – Gali būti, kad nieko nebus, jei jai kas nors nepatiko.

– Diprajaus pilis, – susimąstė jos brolis, o Kara mintyse išvydo mažias jo airiškai žalias akis. – Kažkur man tas pavadinimas girdėtas.

– Senelė mums skaitydavo Evano Čeiso knygas, pameni?

– Nelabai. Vaiduokliai, raganos, vampyrai...

– Apie vampyrus rašė Bramas Stokeris, o Čeisas rašė romanus remdamasis folkloru ir legendomis. Apie Lorelėją, kurią ištrėmė į vienuolyną, o ji protestuodama nušoko nuo uolos. Apie undinėlę Meliuziną, Broseliando miško riterius... Apie juos visus Čeisas yra parašęs nuostabių romanų.

– Bijau, kad tu vienintelė iš mūsų paveldėjai senelės meilę senoviniams romanams, – senas geras sąmojis, kuris labai patiko Karai. Vadinas, senelė mylėjo ją ne mažiau nei tikrus anūkus, nors Kara ir buvo įvaikinta. Šeimyniški pasierzinimai reiškė, jog priklausai šeimai.

– Bet kokių atveju, – tęsė ji, – Evanas Čeisas Diprajaus pilyje praleido ketverius metus. Jis netgi vedė Galagerio dukrą. Todėl apie šitą pilį ir esi girdėjęs. Senelė dažnai pasakodavo apie Čeisą.

– Senelė daug apie viską pasakodavo.

Kara nusijuokė.

– Tiesa. Na, bet tu verčiau pasimelsk, kad man pasisektų, nes jei negausiu šito darbo, teks grįžti prie laikinų darbų per agentūrą. Kaip tik gavau nemenką sąskaitą už paslaugas.

– Supratau. Kaip namas? – paklausė Francis.

– Toks pat, kokį senelė paliko.

– Tamsus, šaltas ir su baldais iš septyniadasėimtųjų?

– Baldų dabar jau kur kas mažiau. Grindis būtinai reikia tvarkyti, nuo tapetų rašto man jau skauda galvą, o spintelės, spėju, nevalytos nuo 1860-ųjų. Bet negražu skūstis, – Kara nužvelgė svetainę aukštomis lubomis su medžio apdaila ir grakščiomis linijomis, – juk senelė man paliko skolų neturintį kotedžą prie Merion parko Dubline.

– Tu visiškai teisi. Tas smulkmenas laikui bėgant susitvarkysi, Kara.

Tačiau niekas Karos šeimoje nežinojo, kokia iš tiesų baisi buvo situacija. Nors Eilenė Rajan buvo pasiturinti moteris – tai buvo matyti iš nemenkos sumos, kurią ji paliko Karos patėviui ir trims jo sūnums, – akivaizdu, kad per paskutinius trisdešimt metų ji neišleido nė penso šiems namams atnaujinti ar remontuoti. Jurgių epochos medinės figūrinės juostos, kadaise puošusios kambarius, dabar buvo sugrauztos kirmgraužų, kiekvieną kartą bandant įjungti šviesą kildavo gaisro pavojus, o leisti vandenį į vonią buvo apskritai pavojinga gyvybei.

Vis dėlto toks kotedžas – vienas iš nedaugelio Dublino centre dar nepadalytų į butus – net ir tokios būklės buvo vertas tikrai daug. Kara suprato, kad teisingiausia šitą kotedžą būtų parduoti ir džiaugtis ta suma, kurią pavyks už jį gauti.

Tik racionaliai šiuo atveju ji elgtis nenorėjo.

– O gal, – prasitarė ji broliui, – noriu to darbo Diprajaus pilyje tik todėl, kad normanų laikų bokštus ir Tiudorų stiliaus menes dar sunkiau apšildyti žiemą nei senelės namus?

– Visai ne. Juk pati supranti, Kara, kada Jurgių epochos kotedžas atrodo moderniai, palyginti su tikra normanų stiliaus

pilimi. O tau tuo smagiau, kuo daiktas senesnis. O dar jei, žiūrėk, pavyks kokią paslaptį atskleisti... Kas gali būti geriau?

Francio balso tonas pasikeitė, toliau jis kalbėjo gerokai tyliau.

– Beje, – tai buvo žodis, po kurio visada išgirsdavai ką nors nemalonaus, – mama nori su tavimi pasikalbėti.

– Žinau, kad nori.

– Aš dabar kaip tik tėvų namuose, tai tiesiog perduosiu telefoną...

– Turiu baigti pokalbį, Franci. kažkas kitas skambina.

Tas melas, kurio griebėsi Kara, net nesužadino didesnio kaltės jausmo. Ji mylėjo mamą. Gerbė ir žavėjosi ja. Karai ji netgi patiko, o tai nedažnai pasitaiko dukterų ir motinų santykiuose, tačiau kalbėtis su mama nenorėjo. Ir ne tik dabar. Nuo to karto, kai mama įteikė Karai laišką, kurio ji nenorėjo matyti. Nuo tada tas laiškas nedavė jai ramybės – savo rašaluotais pirštais kuteno sprandą ir maldavo:

– Perskaityk mane, perskaityk mane...

Bet tiek to. Pasikalbėjusi su Franciu Kara iš lėto ratais priėjo prie „Ikeos“ knygų lentynos su senelės romanų kolekcija ir išsitraukė pirmąjį Evano Čeiso romaną „Klajojantis riteris“. Net neatvertė, tik kaip kokia dešimtmetė sukryžiuavo pirštus ir mintyse palinkėjo sau sėkmės. Kas nenorėtų sužinoti, kas Diprajaus pilyje iš tiesų nutiko Evanui ir jo gražulei beprotei žmonai? Koks knygų mylėtojas atsisakytų progos ieškoti dingusio romano?

Karos nebylios maldos, regis, buvo išklausytos, nes po dvidešimties minučių suskambo telefonas ir ragelyje ji išgirdo išskirtinai valdingos Nesos Galager balsą:

– Panele Rajan, mes kviečiame jus užimti šias pareigas.

Buvo akivaizdu, jog ši moteris veltui aušinti burnos nėra linkusi. Kara džiaugėsi, jog Nesa bent jau negali matyti jos iš nuostabos pražiotos burnos, kurią galiausiai teko užčiaupti, kad galėtų padėkoti:

– Ačiū, – pasakė Kara, bet jos balsas nenuskambėjo taip dalykiškai, kaip jai norėjosi.

– Atsiųsiu jums traukinio bilietą ir visą būtiną informaciją, susijusią su jūsų darbu Diprajaus pilyje. Tikiuosi, suprantate, jog pilyje daugiau nei du dešimtmečius niekas negyveno. Be to, pilis nuošalioje vietoje, taigi sunku būtų tikėtis patikimo interneto ar mobiliojo ryšio. Tikiuosi, jog moteris, kurią domina bibliotekos, sugebės rasti kuo užsiimti ir be tokių patogumų.

– Žinoma, – Kara būtų galėjusi paaukoti vos ne bet ką dėl tokios galimybės, nors, žinoma, neprieštarautų, jei pilyje netrūktų šilto vandens.

– Praktiškai būsite pavaldi mano prosūnėnui lordui Galageriui, nors gali būti, kad paties Eidenos pilyje net nebus jums ten esant. Šiaip ar taip, perdaviau jam visą informaciją, jei jis kartais nuspręstų su jumis susisiekti. Nors abejoju, kad taip nutiks. Eidenas visada pasitiki mano sprendimais.

Karai išsprūdo keistas garsas, kuris, ji vylėsi, reiškę pritariamą, susidomėjimą ar dar ką nors, ką Nesa iš jos norėjo išgirsti.

– Dar tikiuosi, – tęsė Nesa, – kad nebijote vaiduoklių.

Kuriam laikui stojo visiška tyla.

– Atsiprašau, kaip sakėte?

Visa laimė, senosios moters atsakyme buvo galima girdėti kruopelytę sarkazmo ar bent jau šiokią tokį nuotaikos pagyvėjimą:

– Diprajaus pilis stovi daugiau nei septynis šimtus metų. Visose ilgą istoriją turinčiose vietose yra vaiduoklių. Mūsiškiai gana ramūs, jei tik nepradėsite jų provokuoti.

Kara pabandė įtikinti Nesą, kad būdama pilyje ji tikrai neketina nieko – nei gyvo, nei mirusio – provokuoti. Kai pokalbis buvo baigtas, Kara dar ilgai nejudėdama žiūrėjo į telefoną. Prireikė laiko suprasti, kas iš tiesų ką tik įvyko.

Ji gavo darbą. Tris savaites gyvens Diprajaus pilyje. Savo darbo laiką ji leis bibliotekoje, kurios knygas surinkti prireikė šimtmečių. Bibliotekoje, kurioje per savo neilgą viešnagę pats Evanas Čeisas skaitė, ieškojo informacijos ir rašė. Pagauta įkvėpimo Kara sugrįžo prie knygų lentynos ir išsitraukė kitus Čeiso romanus.

– Grįžtat į Diprają, – garsiai knygoms pranešė Kara, tarsi jų vietoje būtų pats rašytojas.

Ir galbūt, ji tyliai pridūrė, man pavyks išsiaiškinti, kas vis dėlto nutiko, kad palikęs pilį daugiau niekada nieko neparašei.

Nors Kara to neišdrįso pasakyti balsu, nuojauta jai šnabždėjo... kad pilies bibliotekoje galbūt pavyks rasti bent dalį romano apie „Juodąją nuotaką“.

Tik dviem atvejais Eidenas Galageris būtų grįžęs į Airiją. Kadangi vienas tų atvejų buvo susijęs su prisikėlusiais iš numirusiųjų, Eidenas galėjo gyventi be baimės, kad kada nors jam teks grįžti namo.

Vis dėlto jis klydo.

– Ne, – Eidenas pakartojo jau trečią kartą, tačiau jo sesuo Kaila, regis, to negirdėjo, nes toliau tęsė savo monologą.